

Comentariul poeziei Floare albastra scrisa de Mihai Eminescu - a treia parte

Partea a doua - si cea mai intinsa - a poeziei contine invitatia in codru, pe care "Floarea albastra" i-o adreseaza poetului, o invitatie la dragoste, in cadru natural.

Aceasta parte a poeziei are aspect de pastel si idila, cu ecouri discrete din Alecsandri si anticipandu-l, parca, pe Cosbuc. Natura apare, aici, in ipostaza ei domestica, familiara. Este o natura blanda si ocrotitoare, care ii protejeaza pe indragostiti. Dragostea incepe printr-o harjoana printr-o "joaca", prin care se manifesta de fapt viclenia instinctuala. Nici o complicatie intelectuala nu intra in intimitatea erotica G.

Calinescu afirma ca "intimitatea eminesciana nu este analitica" (Opera lui Mihai Eminescu). Aceasta afirmatie este valabila mai ales, pentru poeziile din prima etapa a creatiei eminesciene (Lacul, Dorinta, Fat-Frumos din tei, Povestea teiului etc.) si se poate sustine si in legatura cu ipostaza erotica pe care o propune iubita din Floare albastra desi, din finalul poeziei, ne vom da seama ca o complicatie intelectuala a existat cel care complica lucrurile fiind poetul. Aceasta complicatie intelectuala ne este sugerata si de preambulul poeziei, de reprosul iubitei, ce prefigureaza deznodamantul. Universul, din aceasta parte a poeziei, este un univers concret prin contrast cu universul abstract al gandirii si al contemplatiei, din prima parte, si este figurat printr-o serie de elemente ale cadrului natural, ale peisajului inconjurator "codrul cu verdeata", "izvoare", care "plang in vale", "stanca", "prapastia", lacul cu trestia, ce se leagana in bataia vantului.

Daca universul gandirii si al contemplatiei era rece si inghetat static, universul erotic este un cadru ambiant strabatut de o intensa caldura afectiva. Din invitatia in codru se desprinde portretul iubitei. "Floarea albastra" este sagalnica si ademenitoare, candida si vicleana in acelasi timp, de o irezistibila naturalete si prospetime, de un farmec frust. Blonda cu ochii albastri, ca seninul cerului de vara intruchipand idealul poetic eminescian, "Floarea albastra reprezinta tipul femeii voluntare si agresive, care preia initiativa actului erotic, ilustrat de Cezara, din nuvela cu acelasi nume, specific creatiei din tinerele.

Cu toate notele ei angelice, pure, diafane, vapoase, "Floarea albastra" este, mai curand, o fiinta demonica la fel ca si Cezara intoarcerea indragostitilor spre sat odata cu lasarea serii, capata rezonante de paste! si idila cosbuciana. Ceva din atmosfera Noptii de vara a lui Cosbuc isi face loc spre finalul acestei gratioase idile! Este de observat simetria compozitionala a poemului.

Reprosul iubitei, din prima parte, era urmat de replica fara cuvinte, printr-un gest ce exprima acordul temporar, invitatia in codru este urmata si ea, de un comentariu al poetului, de un monolog interior, care consemneaza de data aceasta, un dezacord, un regret al despartirii: "Inc-o gura - si dispare.../ Ca un stalp eu stam in luna!/ Ce frumoasa ce nebuna/ E albastra-mi, dulce floare!".